



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

### **Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet**

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &  
Festos, ab ipso Auctore confectus

**Stengel, Georg**

**Ingolstadii, 1651**

5. Aliquos, tum ob vtilitatem, tum ob parentu[m] peccata, tentari vtiliter.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-45701**

calumniam impegit crudelitatis? Nequaquam, sed proposito sibi gaudio sustinuit crucem. Quin & in summa Transfigurationis gloria loqui coepit de summa tribulatione excessus, seu mortis suae. Item passionem suam, Calicem & baptismum appellauit, coarctarique se dixit, ut illum biberet; & in cruce ipsa pendens adhuc se sitire, calicem scilicet Passionis, palam testatus est. Dixit praeterea, se desiderio desiderasse manducare Pascha cum discipulis, illud nempe, post quod ad mortem iturus erat. Qui etiam specietriumphantis in Ierusalem intravit cum immolandus esset. Itaque aliter de tribulatione & tentatione, diuina Sapiencia, Dei Filius, quam filij huius saeculi, iudicauit. Quem proinde imitantur, qui cum eo permanent in tentationibus suis; aut qui cum Paulo, seruiunt Domino cum tentationibus: sciunt enim etiam Christum ipsum tentatum fuisse per omnia. Igitur si nihil aliud efficerent tentationes, tamen vel hinc merito permitterentur, quia Dei Filio nos assimilant, dum cum illo, velut cum Duce milites unam pugnamus.

Quamuis & alia causa suppetant. Faciunt tentationes ad gloriam Dei manifestandam, ut in caeco nato accidit: puniunt & emendant, ut sororem Moysis lepra; conseruant in iustitia, timore Dei atque humilitate, ut Paulum stimulus carnis: augent virtutem, & coronam, ut in Iob, Tobia, & omnibus Martyribus. Et quamuis in Herode, Antiocho, Pharaone aliisque plagae illorum inchoatio quaedam aeternae poenae, atque vel hinc admonitio quaedam fuerint; norunt tamen filij Dei, multas esse tribulationes iustorum, quia sciunt plagis uti. Hinc eas aestimant, non cavillantur, more eorum, qui tentationes non susceperunt cum timore Domini, & impatientiam suam, & improperium murmurationis suae contra Dominum protulerunt, exterminatique dicuntur ab exterminatore, & a serpentibus periisse. Si non marmurassent, si quod meruerunt, aequanimiter tulissent, in ipsa tribulatione & auxilium, & solatium sensissent. Sinit enim multos Deus, vel ob suam, vel ob suorum parentum culpam vexari, quam vexationem si sustineant, vel etiam grauissimas tentationes incredibili mentis gaudio compensat. In Vitario profusus religiosum fuerat vnus de illorum numero, quos

V.

Ioan. 9. 3.  
Num. 12. 10.  
2. Cor. 12. 7.

Psal. 33. 20.  
Iudith. 8. 24.

Cesarius, l. 4.  
cap. 31.

vocant; nomen illi erat Henricus; sed natales non sine nota. Quia omnes sciebant, eum esse Domini Christiani de claustrum monachi filium. Ne tamen mali corui malum ouum existimaretur, originis suae infamiam, morum probitate correxit. Fuit enim profundae humilitatis, robustae patientiae, & magnae charitatis homo. Hinc summam diligentiam pauperibus in domo hospitali seruiuit. Hinc cum aegris & dolentibus doluit, nec quidquam de officio charitatis omisit. Hinc, cum spurius passim audiret, haud aliter sensit, quam si laudaretur. Inuidit tantae virtuti malus daemon, quare validum simplicitati hominis arietem admonit, & ea parte quatiendum censuit, qua saepe ipse fuerat verberatus. Iniecit enim illi tentationem desperationis, & identidem dixit: *Quia non es filius legitimi tori, non eris heres caelestis regni.* Quasi eadem esset in diuinis, quae est in humanis oculis inhonestas. Et locum inuenit tentatio, identidem enim animo recurrit, sic generatum, ut ab hominibus despectus est, ita nec Deo placere posse. Haec cogitatio tantum eum magis afflixit, quantum magis timuit ab intime amato Deo separari. Et quod simplicitati coniunctum esse solet pertinax iudicium, qui ei a sacra confessione erat, neque diuinarum litterarum, neque exemplorum medicinam ei potuit aspergere ullam consolationem. De caelo curandus fuit, ne tristitiae succumberet. Igitur miseratus eius Dominus, nocte quadam, cum tentatio esset validissima, in domum amplam & longam illum transtulit, in somnis tamen; in qua vidit de utroque sexu multitudinem magnam, & facta est ad eum vox: *Henrice, vides hanc multitudinem? Omnes quidem de legitimo toro sunt nati, sed omnes reprobi praeter te sunt.* Enigilans statim letificatus est valde, intelligens visionem propter se factam. Ab illa hora tentatio immissa cessauit; & ipse, quam diu vixit, Deo, qui non deserit sperantes in se, gratias egit. Magna est haec, in ipsa tentatione consolatio, sed non necessaria. Quia multis prodest, inter spem & metum fluctuare, ut hinc humiliantur, dum inde eriguntur; & inde rursus erigantur, dum hinc humiliantur. Militis est, strenue rem gerere, & pugnare pro victoria, tametsi vinci possit. Audi magistrum pietatis. *Cum quidam anxius inter metum & spem frequenter fluctuaret, & quadam vice in errore confectus, in Ecclesia, ante quoddam altare*

Thom. de  
Kemp. lib. I.

altare se in oratione prostrauisset, hac inter se reuoluit dicens: O si scirem, quod adhuc perseneraturus essem! statimq; audinit intus diuinum responsum: Quid, si hoc scires, quid facere velles? Fac nunc, quod tunc facere velles, & bene securus eris. Moxq; consolatus & confortatus diuina se commisit voluntati; & cessauit anxia fluctuatio; noluitq; curiosè inuestigare, ut sciret, qua sibi essent futura; sed magis studuit inquirere, qua esset voluntas Dei beneplacens, & perfecta ad omne opus bonum inchoandum, & perficiendum. Plura de tentationum causis afferri possunt, sed ea jam sunt ab alijs disputata. Quo in genere argumenti pia eruditione versantur D. Athanasius, Pyamon apud Cassianum, Theodorus Studita, Hesychius, Cyrillus Alexandrinus, Auctor tractatus de rectitudine Catholicae conuersationis, Gulielmus Parisiensis de tent. & resist. c. 1. & alij complures, qui tentationes Deo esse gloriosas demonstrant, siue vincant, siue vincantur, nam aut iustitiam eius, aut misericordiam ac benignitatem manifestant: vt proinde cum Clemente Romano dicere possim: Quid agitis, o homines? blasphematis? &c. Desinite, quaso, ab huiusmodi blasphemijs, & qui sit Deo dignus honor, intelligite.

CAPVT LVIII.

Nullum tam profundum esse peccatorem, qui veniam à Deo non possit consequi; quantaq; sit vis Crucis, contra damones & tentationes carnis, vel desperationis, etiam in extremo agone, usurpanda?

**I**nter itinerum pericula est illud non minimum, quod se se obijciant paludes, & fossæ, quibus sæpe & homines, & equi merguntur atque hauriuntur, in quas quod quis profundius subsidit, difficilius se se extricat, aut emergit; quod vehementius eluctatur, lassatur magis, & multi se se non expedirent, nisi aliorum ope extraherentur. Ita contingit peccatoribus, quod & sibi testatur Dauid accidisse, cuius est illa querela; immò oratio: Saluum me fac Deus; quoniam intrauerunt aqua usque ad animam meam. Infixus sum in limo profundi: & non est substantia. Veni in altitudinem maris: & tempestas demersit me.

de Imitat.  
Christi, c. 15.

S. Athanas.  
orat. 1. cont.  
Arian.  
Cassian Col.  
lat. 18. c. 13.  
Theod. Stud.  
serm. 59. & 118.  
Hesych. l. 2. in  
Leuit. cap. 7.  
Cyrill hom.  
Ephesi habi.  
ta. Auctor.  
tract. apud  
S. August.  
lib. 9. tract.  
20. Clem.  
Rom lib. 5.  
Recognit.

I,

Psal. 68. 3.